

νάξει, ζητεί αγαθόν τι ἔγνωστον εἰς αὐτὴν καὶ τῷ φοβεῖται συνάμα.

« Πολλάκις ἤκουσεν ζῆτι τὸν χειμῶνα διαδέχεται τὸ ἔαρ καὶ αἱ τέρψεις τοῦ ἔρωτος τὰ παιδικὰ παίγνια.

« Τάλαινα κόρη! θέλεις γνωρίσεις καὶ τοὺς τέρψεις αὐτὰς τὰς μεστὰς πικρίας καὶ δακρύων! ἡ ἐπάνοδος τοῦ ἡρανθέμου σοὶ τὰς προαναγγέλλει, καὶ σοὶ λέγει συγχρόνως ὅτι ὁ εὐδαίμων τῆς παιδικῆς ἡλικίας καιρὸς δὲν ἐπανέρχεται πλέον δι' ἐσέ!

« Φεῦ! ὄχι μετὰ πολλὰ ἔτη, θέλει πάλιν ἐπανελθεῖν διὰ νὰ σὲ εἴπῃ ὅτι ὁ ἔρωσ καὶ ἡ νεότης ἔφυγον ἀνεπιστρέπτει! »

Εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο ἀριστοῦργημα δὲν ἐνέχεται ἡ μελέτη, ἡ ἡ τέχνη, εἶναι ὕμνος ἐκχυθείς αὐτομάτως ἀπὸ νοῦν εὐθὺν, ἀπὸ καρδίαν αἰσθανομένην. Ἄβρὸς εἶναι καὶ ὁ ὕμνος εἰς τὸ Ἴον, περικινούμενος οὕτω:

» Τότε ἡ εὐτυχία τὴν ὁποίαν μ' ὑπεσχέθη τὸ
» ὄνειρόν μου ἐκυκλοφόρησεν εἰς τὰς φλέβας μου,
» καὶ ἐνόμισα ὅτι ὠτρύνθη ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς
» μῆς ὅλα τοῦ ἔαρος τὰ ἄνθη, ὅλας τῆς νεότη-
» τοσ τὰς ἡδονάς. Καὶ ὅμως, τὸ ἡδὺ τοῦτο αἴσθη-
» μα διεδέχθη ἄλλο θλιβερόν· δὲν εἶχον φίλην
» πλησίον μου διὰ νὰ συμμερισθῇ τῆς ἀθώας μου
» χηρᾶς. Ἐσύναξα μολοντοῦτο δέσμην Ἴων, τὴν
» ἔθεσα ἐπὶ τοῦ στήθους μου καὶ εἶπα « Ἐράσμια
» ἄνθη, σὰ· ἀφιέρω εἰς τὴν φίλην τὴν ὁποίαν
» θ' ἀποκρίστω. Εἰς σέ, φίλη Καλιόπη, τ' ἀφιέρωσα
» εἰς σέ τῆς ὁποίας ἡ φίλις ἐζωογόνησε τὴν ψυ-
» χήν μου, ἀηδίασκαν τὸν κόσμον εἰς τὸ εἰκο-
» στόν μου ἔτος, ὡς ἄλλοτε εἰς τὸ δέκατονπέμ-
» πτον εἶχον ἀηδίασει τὴν ζωὴν.

» Τὸ Ἴον λάβε ὡς ἄνθος σου, ἀγαπητὴ φίλη, σοὶ
» ὁμοιάζει, διότι εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς σεμνότη-
» τος.

Ἡ ἐράσμια αὕτη στροφή λόγου πολὺ ὑπόσχε-
ται, ἐὰν ἡ γράβασα ἐμμένῃ εἰς τὸ καλὸν στάδιον τῶν γραμμάτων.

Ἡ γλώσσά της εἶναι ἀρελῆς, ἀβίαιστος, ἐλεγκτὴ, ἐξαιρέσει μόνον μικρῶν τινῶν ἀνωμαλιῶν ἀπαιρητικῶν εἰς τὰ πρῶτα δοκίμια. Ἄς ἀκολουθήσῃ τὸ ἄστρον της, ἄς γράφῃ.

Τοῦ ἄβρου τοῦτου ἔργου σχεδὸν σύγχρονον ἐξεδόθη φυλλάδιον ἄλλο, ἐπιγραφόμενον τὰ Ψαῖρά, τραγωδία, καὶ ἡ ἄλωσις τῶν Ψαῖρῶν, ποιημάτων, ἔργα ποιηθέντα ἀμέσως μετὰ τὸ ὑμνούμενον πάθημα, γεγραμμένα εἰς γλώσσῃ τῆς ἠρωτικῆς ἐκείνης ἐποχῆς. Καὶ ποιητὴς μὲν εἶναι ἐν εὐγενὲς τέκνον τῆς πατρίδος, ἀγαθὸς ἀγωνιστὴς, θῦμα σφαίρας χριστιανικῆς, ὁ ἀτυχὴς Ἀλκαῖος, εἰς τὰ ἔργα δὲ ταῦτα δὲν ἐπικρατεῖ ἡ τέχνη καὶ τὸ πάθος τὸ δραματικόν, ἐπανθεὶ ὅμως φιλογερὸν τὸ φιλόπατρι καὶ προσφέρεται τῷ μέλλοντι Ὀμήρῳ ἢ Ἡρόδοτῳ ὕλη ἱστορίας ἀκριβεστάτη.

Τὰ συνιστῶμεν διότι πλὴν τούτων αἱ ἀφελεῖς αὐταὶ ποιήσεις ἔχουσι ἀξιομίμητον προτέρημα, τὸν Ἑλληνισμόν, ἀφ' οὗ οἱ πλεῖστοι τῶν

ἡμετέρων ἀπέστησαν δυστυχῶς, ἀναμιγνύοντες ἑθίμα ξένα εἰς θέματα ὅλως Ἑλληνικά. Ἐκαστος τόπος ἔχει τὸ χρώμα του, καὶ εἶναι ἤδη καιρὸς νὰ ὁμιλῶμεν τὴν γλῶσσαν καὶ νὰ γράφωμεν τὰ ἦθη τοῦ τόπου.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— ο —

Ἡμέραν τινὰ γάλλος τις συγγραφεὺς, κενόδοξος καὶ μάταιος εἰς ὑπέρτατον βαθμόν, ὑπάγει πρὸς ἐπίσκεψιν φιλολόγου τινὸς ἔτι μακραιτέρου καὶ ἀλαζόνος. Χαιρετῶνται, κἀθηνται, συνδιαλέγονται, καὶ ἀνὰ χινοῦται ἀμοιβαίως τεμάχια βιβλίων ἀτελῶν ἔτι.

Αἴρνης ὁ εἰς ἐγείρεται ἐνθους καὶ, — Κύριέ μου, λέγει εἰς τὸν ἕτερον, καλὲ γνωρίζεις ὅτι ἐντὸς τοῦ δωμητίου τούτου εὐρίσκονται οἱ δύο μεγαλύτεροι τοῦ αἰῶνος λογογράφοι;

— Συγχώρησον, κύριε, ἀπεκρίθη φλεγματικῶς ὁ ἕτερος, νὰ σοὶ εἰπῶ ὅτι ὁ λόγος σου κατὰ τὸ ἦμισυ μόνον ἀληθεύει.

Αἱ Ταμβακοθήκαι.

Καλλιτέχνης τις, Γάλλος πάλιν καὶ αὐτὸς, ὀνομαζόμενος Λαμπλὸς εἶχε ταμβακοθήκας μόνον 366. καὶ ἰδοὺ πῶς.

Τὸ 1841 ὁ Λαμπλὸς εὐρίσκειτο ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ βασίλισσα ἣτις ἰδιωζόντως ἐτίμα τὸν καλλιτέχνην τοῦτον, τῷ προσέφερεν ἡμέραν τινὰ ταμβακοθήκην λιθοκόλλητον, παρκαλοῦσα αὐτὸν νὰ τῇ ὑποσχέθῃ ὅτι θέλει μεταχειρίζεται αὐτὴν μίαν ἡμέραν τοῦ ἔτους.

Ζητῶ συγγνώμην παρὰ τῆς Υ. Μ. ἀπεκρίνατο ὁ καλλιτέχνης ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑποσχεθῶ αὐτῇ τοιαύτην ὑπόσχεσιν· ὅλαί αἱ ἡμέραι μου εἶναι κλεισμένα· ἔχω 365 ταμβακοθήκας.

— Τότε, ἐπανέλαβεν ἡ Βασίλισσα θελκτικὸν μειδιάσασα, ἡ ἐδικὴ μου ταμβακοθήκη θέλει σοὶ χρησιμεύει διὰ τὰ βίσιςεκα ἔτη.

Ὁ Καλλιτέχνης ἐδέχθη καὶ ἀκριβῶς συνεμορφώθη τῇ διαταγῇ τῆς βασίλισσης. Ἀπὸ τοῦ 1844 ἡ ταμβακοθήκη Βικτορίας μόνον ἐχρησίμευσε θέλει δὲ πάλιν χρησιμεύει τὴν 29 Φεβρουαρίου 1855.

Παράδειξος θριαμβος ἐν Ῥώμῃ.

Γνωστὸν πόσον γελοῖως κατέστη καταχρηστικὴ ἡ πομπὴ τοῦ θριαμβοῦ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς βωμικῆς αὐτοκρατορίας. Πάντες οἱ αὐτοκράτορες ἐψήριζον ἀλληλοδιαδόχως εἰς ἐαυτοὺς τὴν τιμὴν ταύτην, ἄλλοι μὲν ἐνεκεν ἀνδραγαθημάτων φανταστικῶν, ἄλλοι δὲ οὐδὲ φροντίζοντες κἀν νὰ εὐρωσι λόγον τοῦ θριαμβοῦ των ἄλλον, ἢ τὴν θάλησιν των. Ὁ δὲ λαὸς, βλέπων βεβηλουμένην οὕτω τὴν ἐθνικὴν ταύτην καὶ ἱερὰν τελετὴν, ἀνεπίθισε νὰ διασκεδάσῃ δι' αὐτῆς

καὶ πολλάκις ἐψήφισε θριαμβῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐ-
τοῦ ἐξουσία εἰς χορευτὰς ἢ μελωδοῦς.

Ἐξευτελιολογῶν οὕτως, ἡ τιμὴ αὐτῆ παρὰ πάν-
των περιεφρονήθη, καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη περιέ-
πεσεν εἰς παντελῆ ἀχρησίαν, ὅτε ἐπὶ τῆς βα-
σιλείας τοῦ Θεοδοσίου ἀποκατέστη πάλιν ὑπὲρ
ἀνθρώπου τινὸς ἐκ τῶν τοῦ ὄχλου, οὗ τὸ ὄνο-
μα δὲν διετήρησεν ἡ ἱστορία· ὁ λόγος δὲ, δι-
ὄν τιμὴ τοιαύτη ἐψήφισθη τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ,
εἶναι ἄξιός ν' ἀναφερθῆ τσοῦτῳ μᾶλλον καθό-
σον δεικνύει εἰς ποῖον βαθμὸν ἐξοχρώσεως καὶ
κουφότητος ἔφθασε τότε ὁ ῥωμαϊκὸς λαός.

Χειρῶν δὲ τις ὅστις εἶχεν ἤδη νυμφεῖθ γυ-
ναϊκᾶς εἰκοσι καὶ πάσας τὰς εἶδεν εἰς τὸν τάφον
ἀπαχθείσας, ἐνυμφεῖθ τέλος καὶ εἰκοστὴν πρῶ-
την, ἥτις καὶ αὐτὴ εἶχε βάλει καταβολάδα, τὸ δὴ
λεγόμενον, εἰκοσι καὶ δύο συμβίους. Τὸ καινὸν
ἔθεν πληροφορηθὲν περὶ τῆς ἐνώσεως ταύτης ἀνυ-
πομῶνως περιέμενε τὸ ἀποθνήσκον. Τέλος ἡ
γυνὴ ἀπέθανε! Καὶ πάραυτα ὁ λαὸς ἔωρθεσαν πρὸς
τὴν οἰκίαν τοῦ τεθλιμμένου καὶ ἀπαρμυθῆτος συ-
ζύγου, τοῦ βύλλουσι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον,
τῷ δίδουσι δὲ κλάδον ὡς νικητῆ, καὶ, φερόμενος
ἐπὶ θριαμβευτικῷ ἄρματος, ὀδηγεῖ αὐτὸς τὴν νε-
κρώσιμον πομπὴν ἐν μέσῳ τῶν ἀνευφημίσεων τοῦ
λαοῦ καὶ τῶν χειροκροτήσεων τῶν γερουσιαστῶν!

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἰδὼν ποτε ἐν Λονδίῳ
περιπατοῦντα εἰς τὸν δρόμον τὸν περίφημον ποιη-
τὴν Πῶπ, χωλὸν ὄντα, ἠρώτησε τοὺς αὐλικούς του
ἐπιθύμουν νὰ μάθω τί χρησιμεύει ὁ ἀνθρωπίσκος
αὐτός, ὅστις περιπατεῖ λοξῶς; Ὁ δὲ μεταφραστὴς
τοῦ Ὀμήρου, ἀκούσας αὐτὸν, ἐστράφη καὶ ἐπεφώ-
νησε. Νὰ σὲ διδάξῃ νὰ περιπατῆς ὀρθῶς.

Ἐπαίτης τις, ζητῶν ἐλεημοσύνην, ἔλεγεν εἰς τὸν
Μαλέρθην, ἕ. θέλει παρακαλέσει τὸν Θεὸν νὰ τὸν
πολυχρονήσῃ. Ἀγαθὲ ἄνθρωπε, τῷ εἶπεν ὁ ποιητὴς,
πῶς θέλει σὲ εἰσακούσει ὁ Θεός, ὅστις σὲ ἀφίνει νὰ
ἀποθήσκῃς τῆς πείνας.

ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΠΟΛΙΣ.

(Παράδοσις Ἰνδική.)

Τὴν ὑπερφημίαν δὲν κατέταξε μεταξύ τῶν θα-
νασίμων ἀμαρτημάτων μόνος ὁ χριστιανισμὸς καὶ ὁ
νόμος ὁ μωσαϊκός, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἀνευρίσκο-
μεν καὶ εἰς τὰ Ἰνδικὰ θρησκευτά, ἡ δὲ μυθολο-
γία τῶν Βραχμάνων παρέχει ἡμῖν τὸν ἐπάμενον
μῦθον.

« Τῶν ἀρχαίων τις βασιλέων τῆς Ἰνδίας, ὁ Τρι-
ζανκοῦ μὲν κατὰ τινὰς, ὁ Ἀριστράνδρα δὲ κατ'
ἄλλους συγγραφεῖς, υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Τρι-
ζανκοῦ, κατέστη ἄξιός, διὰ τῆς εὐσπλαγγνίας
καὶ ἀπεριόριστου αὐτοῦ γενναϊότητος, νὰ ἀναρ-
πασθῆ εἰς οὐρανοὺς μεθ' ὄλων τῶν ὑπῆκων του.
Ἄλλ' ὅμως, προσκαλέσαντος αὐτὸν τοῦ πονηροῦ

» Νακράδα (υἱοῦ τοῦ Βράγμα, ὁμοίου πρὸς τὸν
» Ἐρμῆν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων) νὰ διηγῆθῃ τὴν
» τὴν ἱστορίαν του, τόσον μὲν ἄλλα παρέστησε τὰ
» κατορθώματα καὶ τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, ὥστε καθ'
» ἕκαστον περιστατικὸν τῆς ζωῆς του τὸ ὅποιον ἀ-
» νέπτυσσε, κατέβαινε τοῦ οὐρανοῦ (τοῦ οὐρανοῦ
» τῶν Ἰνδῶν) καὶ ἀνὰ μίαν βαθμίδα, μέχρις οὗ,
» τελειώσας ἐγκαίρως κατ' εὐτυχίαν, καὶ τοῖς
» θεοῖς ταπεινωθεὶς πάλιν, ἔστη ἐν μέσῳ τῶν ἀέρων
» μετὰ τῆς καθέδρας αὐτοῦ.

— DOB —

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ἡ Εὐτέρπη, διατρέχουσα ἕβδομον μὲν ἔτος
ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς αὐτῆς ἐκδόσεως, δεῦτερον δὲ
ἀπὸ τῆς νέας Διευθύνσεως, δύναται οὐ μόνον
ν' ἀκολουθήσῃ θαρραλέως τὸ στάδιόν της, ἀλλὰ
καὶ νὰ βελτιώσῃ καὶ νὰ ποικίλλῃ ἔτι μᾶλλον
τὰ ἄρθρα της.

Ἡ νέα Διεύθυνσις, πιστὴ εἰς τὸ πρόγραμμά της,
ἐξεπλήρωσε τὰ ὑποσχεθέντα, ἐκδύσα καὶ ἄρθρα
πρωτότυπα καὶ μεταφράσεις καλλιπεῖς, καὶ ποιή-
σεις οὐχὶ εὐκαταφρονήτους. Οὕτως, ἡ μεδσα τοῦ
Ἑλικῶνος ἐπεσκέπτετο κατὰ δεκαπενθήμερον τὰ
τεύχη τῆς Εὐτέρης, ἐνῶ, εἰς ἀραιότερας διαστά-
σεις, τοῦ Εὐθυβούλου τὰ χρονικὰ καὶ τοῦ Γοργίου
τὰ ἐράσματα ἔργα καὶ ἡμέραι διεκάλουν τὰς ἄλ-
λας διατριβὰς, διώκοντα ἐν τῷ τερπνῷ τὸ ὠφέ-
λιμον. Καὶ τοῦτο μὲν εἶναι τὸ σύμβολον τῆς Εὐ-
τέρης, ἡ δὲ Διεύθυνσις θέλει ἐπιμελεῖται νὰ τὴν
καταστήσῃ εὐαρεστοτέραν εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ
εἰς τὰς προστάτιδας αὐτῆς ἀναγνώστριάς. Τακτι-
καὶ συντάκται εἶναι, ὁ διατάσσων τὰ τῆς ὕλης
Κ. Γ. Χ. Ζαλοκώστας, ὁ Κ. Πῶπ (Γοργίας) καὶ
ἄλλοι νέαι τιμῶντες τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν φιλολο-
γίαν, καὶ ἐγγυόμενοι, ὡς εἶπεν, τὰς ὑποσχέσεις
τῆς Διευθύνσεως. Πλὴν δὲ τούτου θέλομεν ἐκδίδει
πέντε κατὰ μῆνα εἰκονογραφίας ἀντὶ τεσσάρων,
ὑπὸ χειρὸς ἐπιτηδείου ἐγγεγλυμμένας. Τὸ δὲ δια-
κοπὴν πρὸ μικροῦ μυθιστορήμα, ὁ Ἰπὸ κό-
μης τῆς Βραζελόννης, ὅπερ ἔτυχε γενικῆς
ἐπιδοκιμασίας, δημοσιεύεται πάλιν ἀπὸ τοῦ ἀ.
φύλλου τοῦ 6'. ἔτους, τοῦτέστιν ἀπὸ τοῦ 25.

Περὶ συνδρομῶν ἐν γένει.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνται, διότι ἡ πείρα
ἀπέδειξεν ὅτι κἀνὲν περιοδικὸν σύγγραμμα δὲν
δύναται νὰ εὐδοθῆ ἄνευ τοῦ συστήματος τῆς
προπληρωμῆς. Ἐὰν ποτε καθυστερήσῃ ἢ ἀποστολῆ
τοῦ συγγράμματος, ἂς πεισθῆ ὁ συνδρομητὴς ὅτι
ἡ τιμὴ τῆς συνδρομῆς δὲν περιῆλθεν εἰς ἡμᾶς.

Ὅστις δὲν ἐξώφλησε τὴν συνδρομὴν τοῦ πα-
ρελθόντος ἔτους, δὲν λαμβάνει πῶς οὐκ ἀδύνατον
διὰ τὸ δεῦτερον ἔτος καὶ θέλει καταδιωχθῆ. Ὁ